MUŠKETÝŘI
V
TEMPLÁŘI
Joe Garcia
Splendidum družstvo

MUŠKETÝŘI V: TEMPLÁŘI

Copyright © Joe Garcia, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-504-9 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-505-6 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-506-3 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

Kapitola první

Mušketýři urazili ještě několik desítek metrů hustým křovím cizí planety, na níž kdysi vládly ženy v čele se zlou královnou. Tu však porazili a muži, kteří byli drženi v zajetí, se konečně dočkali vytoužené svobody.

Náhle Ethan radostně vykřikl a ukázal prstem dopředu na malou mýtinu. Všichni tři rázem ztuhli. Uprostřed mýtiny konečně najdou ten velký tlustý pařez, který se svým mohutným tvarem naprosto odlišoval od všech okolních štíhlých stromů. Jeho šedá kůra byla pokrytá hlubokými zářezy a rýhami. Muži k němu okamžitě s úlevou přiběhli.

Ethan a Ryan se zapřeli nohama do kluzkého mechu a položili dlaně na drsný povrch. Společnými silami a s hlasitým funěním ten obrovský pařez rázem odklopí stranou na trávu. Mechanismus se nakonec překlopil stejně lehce jako víko od staré krabice. Pod ním se otevřela hluboká, černá šachta vedoucí do útrob planety. Hned u okraje spatřili tlusté provazy rostlinného původu. Stejně jako to udělal Gabriel před nimi, i oni bez dlouhého váhání slezou po pevném žebříku z propletených rostlin dolů do absolutní temnoty.

Sestup byl dlouhý a namáhavý. Ruce jim klouzaly po rostlinných příčkách a chladný vzduch z hlubin jim narážel do tváří. Jack neustále potichu nadával, ale poslušně lezl za ostatními.

Po mnoha minutách nebezpečného klesání jejich boty konečně tvrdě dopadly na chladnou podlahu z opracovaného kamene. Ocitli se v obrovské podzemní chodbě. Vlhkost zde byla vysoká, ale vzduch byl překvapivě čistý a dobře se dýchal. V dálné chodbě před nimi se náhle objevilo slabé, hřejivé žluté světlo. Mušketýři pevně stiskli své zbraně a v naprostém tichu pak jdou společně za tímto světlem vstříc svému osudu.

Chodba z opracovaného kamene se neustále zužovala. Žlutavé světlo před nimi sílilo a odkrývalo prastaré reliéfy na stěnách. Tři unavení muži kráčeli se zbraněmi připravenými k boji.

Konečně najdou masivní kamenné dveře chrámu, které byly ozdobené rytinami mezoamerických symbolů. Na pravé straně viselo těžké kovové klepátko ve tvaru hadí hlavy.

Ethan k němu přistoupil a vší silou třikrát zabušil na kamenný portál. Zvuk se s hlubokým duněním rozlehl celým podzemím. Dveře se s hlasitým skřípěním samy od sebe otevřou dovnitř.

Mušketýři opatrně vejdou do obrovského sálu s vysokým stropem. Kolem monumentálního trůnu se vinuli kamenní hadi s lidskou hlavou. Uprostřed prostoru praskal obyčejný oheň z dřevěných polen. Přímo u něho v naprostém klidu najdou sedět Gabriela a starého muže v šedém rouchu.

Jack okamžitě upustil svou laserovou zbraň na kamennou podlahu. Jeho oči se zalily slzami čisté úlevy a radosti. Vrhne se k němu velkými skoky přes celý sál a bez jakéhokoli ostychu ho silně objímá kolem ramen.

„Ty jeden ztracený chlápku, jsi to opravdu ty? Nebo jsi jenom nějaký přelud z téhle zatracené jeskyně, nebo vážně žiješ a dýcháš jako my? Já jsem tě už odepsal a oplakal. Ethan tvrdil, že s tebou mluví na dálku přes hlavu, a my ho měli za naprostého blázna. Jsem tak neuvěřitelně rád, že tě zase vidím, ty náš svatý muži.“

Ryan udělal hned několik rychlých kroků za ním. Jeho drsná tvář se roztáhla do širokého, upřímného úsměvu. Přijde k němu blíž a silně ho praští otevřenou dlaní po zádech, až to v tichém kamenném sálu hlasitě plesklo.

„Ty vole jeden, ty jsi nám dal. Byl jsem si jistý, že tě dostali. Už jsem si myslel, že tvé kosti někde hnijí v těch jejich kopřivách. Bez tebe by ta naše parta prostě nebyla kompletní, to má Ethan pravdu. Koukej nám okamžitě říct, jak jsi tenhle podzemní palác plný plazících se kamenných příšer vlastně sám našel.“

Ethan přistoupil jako poslední, položil zbraň na zem a také se s upřímným dojetím pevně obejme s Gabrielem. Mladý kněz se na své přátele vřele usmál.

Gabriel položil ruku na Ethanovo rameno a s hlubokým klidem v hlase promluvil přímo k němu.

„Ethane, věděl jsem, že mě najdeš, tvá mysl je neobyčejně pevná a mé volání k tobě skrze sny dorazilo v pořádku. Tohle je můj zachránce a poslední strážce tohoto posvátného místa. Právě v útrobách tohoto chrámu leží naše jediná a skutečná naděje na návrat. Abychom se odsud dostali zpátky do naší doby, nebo do jakékoliv jiné éry na Zemi, musíme nejprve v tajné komoře najít krystalickou lebku smrti a na protější stěně rozluštit prastaré šifry prvních pozemských kolonizátorů. Jakmile šifry přečteš a lebku vložíš do výklenku, otevře se před námi samotná brána času a my budeme moci svobodně projít. Cesta je otevřená pro každého z nás.“

Ethan Cole se na něho vážně podíval, unaveně si otřel čelo od potu a prachu a zamyšleně pohlédl na praskající oheň.

„Gabrieli, to, co říkáš, zní jako naprosté šílenství, ale po tom všem, co jsme na téhle proklaté planetě viděli, už věřím všemu. Nejdůležitější je, že jsi naživu a že jsme zase všichni pohromadě. Pokud ty šifry skutečně existují, hned po krátkém odpočinku se do toho pustím. Můj otec mě naučil rozumět starým symbolům, takže věřím, že ten kód dokážu dát dohromady a tu bránu pro nás úspěšně otevřu.“

Po tomto vysvětlování, vydatném odpočinku a chuti smažených hub, které jim dodaly nečekanou sílu, se muži přesunuli do vedlejší části. Všichni mušketýři po mnoha dnech hrůzy konečně klidně spí v provizorní kamenné místnosti na suché lesní slámě, kterou jim stařec připravil. Vzduch v jeskyni byl stabilní a teplý.

Ráno je stařec s lucernou v ruce zavede k protější masivní stěně sálu. Na hladkém povrchu tmavého kamene byly vytesány složité kruhové šifry. Starý muž ukázal prstem na prázdný výklenek uprostřed a klidným hlasem

jim jasně řekne, že právě ve spojitosti s bájnou lebkou smrti se na tomto místě fyzicky objeví zářící brána času. Bez ní je mechanismus nefunkční.

Mušketýři okamžitě začali prohledávat okolní chodby a výklenky chrámu. Hledanou lebku smrti však v temných koutech chrámu nikde nenajdou. Místo toho si však Ethan začal dál intenzivně lámat svou hlavu nad úplně jinými šiframi, které sám náhodou nalezl na jiné, napůl zasypané zdi sálu.

Ethan čistil prsty zanesené spáry a pozorně studoval vyryté znaky. Díky svému otci, který byl profesorem archeologie, totiž velmi dobře a detailně zná staré egyptské hieroglyfy a jejich skryté fonetické významy.

Začal jednotlivé symboly skládat k sobě a potichu je překládat. Po nějaké době dal všechny nalezené znaky správně dohromady a nahlas je před ostatními přečte.

Po jasném vyslovení tajuplného starověkého názvu Akenaten-Khafra se celý podzemní chrám náhle začal strašlivě a divoce chvět. Ze stropu padaly obrovské kusy kamení a prach. Šachta s rostlinným žebříkem je celá kompletně zasypaná tunami těžké zeminy.

Cesta zpátky na povrch byla během jedné minuty naprosto zničena. Už se nikdy nikdo živý nedostane do tohoto chrámu zvenčí, ani z chrámu ven na povrch k osvobozeným lidem.

Mušketýři okamžitě běželi k šachtě, a když s hrůzou zjistili, že prostor nad nimi je zcela zablokovaný masivním závalem, propukla naprostá panika. Uvědomili si, že jsou tu navždy pohřbeni zaživa, pokud nenajdou lebku smrti a nerozluští šifry.

Všichni mušketýři se divoce a hystericky začali hádat, přičemž jejich hlasy zanikaly v temnotě chrámu.

Ryan se divoce vrhl k Ethanovi, popadl ho oběma rukama za límec a cloumal s ním tak silně, až mu hlava narážela do kamenné zdi.

„Ty ses asi posral ne, vole!“ řval Ryan a z očí mu stříkal čistý, nepříčetný vztek.

„Co jsi to kurva žvanil? Musel jsi ty zatracené hieroglyfy číst nahlas? Sotva jsi vyslovil to svoje podělané zaklínadlo, všechno se posralo, tak jako vždy, když náš pán důležitý něco udělá z vlastní vůle! Teď jsme tady dole pohřbení zaživa jako krysy v kanále! Už se odsud nikdy nedostaneme ven, ty náš slavný, neomylný kapitáne!“

Jack se k němu okamžitě přidal, divoce kopal do popadaných kamenů a hystericky mával rukama nad hlavou, zatímco se mu po tváři šířil smrtelný pot.

„To je naprostý konec, Ryane, on nás tady prostě všechny pohřbil zaživa!“ ječel Jack chraplavým, zlomeným hlasem, který se s děsivou ozvěnou odrážel od stěn chrámu.

„Já ti to říkal, kurva! Říkal jsem, abychom se na ty jeho bláznivé nápady hned na začátku vysrali! Nemáme tu blbou lebku smrti, nemáme nic!“ zuřivě se Ryan podíval na Ethana a pokračoval: „Ty tvoje egyptské čmáranice nás pohřbily zaživa! Podívej se na tu šachtu, pitomče! Je tam milion tun hlíny! Jak se odsud chceš teď dostat bez lopaty a bez strojů, ty chytráku, když nenajdeme lebku smrti?“

„Nechci být impertinentní, ale to se ti Ethane moc nepovedlo,“ přidal se k nim vzrušeným hlasem Gabriel.

Ethan všechny drsným pohybem ruky od sebe odstrčil a jeho hlas, ačkoliv se snažil znít pevně, prozrazoval rostoucí zoufalství a šok z nečekané katastrofy.

„Uklidněte se!“ zařval Ethan, aby přehlušil jejich hysterický řev. „Copak jsem to udělal schválně. Musím vyzkoušet všechno. Možná, že díky tomu otřesu konečně najdeme lebku smrti! Jak jsem měl sakra vědět, že ty nápisy na té zdi spustí nějaký starobylý bezpečnostní systém a zasypou jediný vchod? Našel jsem ty šifry a přečetl je, protože to byla naše jediná reálná stopa! Místo toho věčného ječení a hledání viníka mi koukejte okamžitě pomoct najít tu zatracenou křišťálovou lebku smrti, než nám v tomhle podzemí úplně dojde kyslík!“

„Kde je starý muž, strážce chrámu?“ vykřikne Gabriel.

Vydají se ho hledat, ale naleznou už jen jeho mrtvé tělo, zavalené obřím kamenem. Ani houby, které mu měly zajistit nesmrtelnost, ho tentokrát nezachránily – kámen mu zlomil vaz.

Druhá kapitola

Prach se usazoval neobvykle pomalu. Hustá šedá mlha z rozdrceného kamene štípala v očích a usazovala se v krku. Světlo z povrchu zmizelo. Jediný únikový otvor přestal existovat. Nahradila ho masivní hradba z tunových balvanů, které se sesypaly jeden přes druhý a dokonale uzavřely cestu ven.

Mušketýři několik vteřin jen nehybně stáli. Každý z nich se snažil pochopit, co se právě stalo. Ještě před okamžikem nad nimi prosvítalo denní světlo. Teď kolem nich nebylo nic než kamenné stěny a dusivé ticho.

Vzduch v podzemí najednou zchladl. Zápach spáleniny a kamenné suti vystřídal těžký pach vlhka, který se linul z hlubin chrámu. Kapky vody začaly pravidelně dopadat kamsi do tmy.

„Kap… kap… kap…“

Zvuk se rozléhal chodbou a vracel se v podivně zkreslené ozvěně.

Tma byla absolutní. Nebylo vidět ani vlastní ruku. Mušketýři si navzájem téměř neviděli do tváře, přesto cítili přítomnost ostatních. Někdo těžce oddechoval. Jiný se snažil setřít prach z očí. Pod nohama jim křupal štěrk a drobné úlomky kamene.

„Jsme uvěznění,“ zašeptal jeden z nich.

Nikdo mu neodpověděl.

Pak se to stalo. Ze zdi vyrazila temně modrá záře.

Nejdříve jen slabě problikla mezi kameny, jako vzdálený plamen ukrytý za silnou vrstvou skla. Potom zesílila a rozlila se po celé stěně. Světlo vycházelo z jemných prasklin v prastaré mozaice, která ještě před chvílí působila jako obyčejná, staletími zapomenutá výzdoba.

Nyní však jednotlivé obrazce začaly zářit.

Modré světlo postupovalo po mozaice jako živá bytost. Jedna prasklina se spojila s druhou, další s třetí, až se před nimi vytvořila složitá síť zářících linií.

Stíny se začaly divoce pohybovat po stěnách.

„Co to kurva je?“ vydechl Ryan Mercer.

Jeden z mušketýrů ustoupil o krok. Jeho pata narazila do kamene a ozvěna se rozletěla podzemím.

„Chrám žádá nového strážce!“ hřímal tajemný ozvěnový hlas. Nepocházel z jednoho místa. Ozýval se ze všech stran. Rezonoval v samotných kostech.

„Bez náhrady strážce, všichni pocítí tíhu viny!“ dodala temná ozvěna.

Zvuk postupně odezněl. Stěny se naposledy zachvěly. Modrá záře mírně pohasla.

V rohu místnosti ležely bezvládné ostatky dávného strážce. Zpod obřího balvanu vyčnívala pouze jeho rozdrcená ruka, jako němý důkaz tragického konce.

Ryan si hlasitě odplivl přímo směrem k hlavnímu oltáři.

„Zasraná šutrová bouda! Kurva, to nám ještě chybělo! Mě z té podělané planety už fakt jebne!“

Ryan vztekle kopl do menšího kamene. Kámen odletěl a s třeskem narazil do neznámého reliéfu.

„Uklidni se, Ryane,“ ozval se klidný, ale přísný hlas. Kapitán Ethan Cole stál uprostřed sálu.

„Uklidnit se?“ vyštěkl Ryan. „Kapitáne, slyšel ses vůbec?! Jsme zasypaní v nějaký prohnilý díře! Žádný jídlo, žádný ženský, žádný chlast! Jenom všude kolem padající šutry a chcíplý dědek pod nimi! A do toho tady žvaní nějaký duchovní pošuk!“

Ethan nahmatal na opasku nouzové svítidlo a několikrát do něj klepl. Po krátkém zaváhání se světelný kužel konečně rozsvítil a prořízl neproniknutelnou tmu. Jeho slabé světlo odhalilo spoušť, která je obklopovala. Celou podlahu pokrývaly kusy kamene a suť, mezi nimiž se válely úlomky dávných stavebních prvků.

Ve vzduchu stále visel jemný bílý poprašek, který se pomalu snášel k zemi a usazoval se na jejich oblečení. Každý nádech s sebou přinášel chuť prachu a kamenného písku. Ethan si přetáhl přes ústa část oděvu a opatrně se rozhlédl.

Vysoké sloupy chrámu nesly hluboké praskliny, které se táhly od jejich pat až k popraskaným hlavicím. Některé kameny se nebezpečně vychýlily a vypadaly, jako by se mohly každou chvíli zřítit. Ze stropu občas odpadl drobný úlomek a s tichým cinknutím dopadl na podlahu.

Světlo pomalu klouzalo po okolních zdech a odhalovalo pozůstatky kdysi velkolepé stavby. Na popraskaných stěnách se pod vrstvou prachu rýsovaly vybledlé ornamenty a postavy dávných bohů. Některé byly téměř úplně zničené, jiné však stále zachovávaly podivně ostré rysy.

Čím déle Ethan pozoroval okolí, tím silněji na něj doléhal pocit, že se v této části chrámu něco změnilo. Nebyla to jen obyčejná zřícenina. Vzduch byl nezvykle těžký a z hlubin stavby se ozývalo sotva postřehnutelné chvění. Z temných chodeb přicházel slabý proud studeného vzduchu, který se dotýkal jeho tváře a mizel kdesi za rozvalenými kameny.

Ethan zvedl svítidlo výš a zamířil paprskem do chodby před nimi. Světlo se ztrácelo v černotě, která pohlcovala každý jeho záblesk. Nikde nebylo vidět nic, co by naznačovalo cestu ven. Jen vzdálené kapání vody narušovalo tíživé ticho, zatímco chrám kolem nich pomalu sténal pod vlastní vahou.

Gabriel Walsh si povzdychl. Duchovní měl neuvěřitelnou trpělivost. Sklonil se k zemi a udělal na prsou znamení kříže.

„Pane Bože, smiluj se nad námi," zamumlal Gabriel s hlubokým irským přízvukem. „Smiluj se nad duší tohoto starce. Odpusť mu jeho hříchy a uveď ho do svého království."

„Gabo, ušetři nás konečně těch svých modlitbiček!" zařval Ryan a mávl rukou. „Bůh na tuhle planetu v životě nevkročil! Kdyby tady byl Bůh, tak tu jsou nahatý ženský s podnosy plných jídla! Umřeme tady. Všichni tu chcípneme bez toho, abych si ještě jednou pořádně zapíchal!"

„Nezatěžuj si duši hněvem, Ryane," řekl tichým hlasem Gabriel. „Hněv ti plíce nenaplní a balvany neodvalí. Bůh má s námi své plány. Třeba je toto zkouška naší víry."

„Víry?! Do prdele s vírou!" řval dál Ryan. „Já chci do postele! Chci měkkou matraci a pořádnou ženskou, co nemá na hlavě štětiny! Chci šukat normální pozemský holky! To by ovšem neměl Ethan všechno posrat!"

„Drž hubu Ryane! Komu pomůžou tvoje stesky?" zvedl hlas Ethan. Jeho hlas prořízl sál jako nůž.

Ryan zmlkl, ale stále naštvaně oddychoval.

Jack Donovan se poškrábal na hlavě a řekl: „Já s tím kokotem, málokdy souhlasím, ale Ryan má pravdu. Posral si to a díky tomu bídně tady chcípneme. Ryan si může, aspoň vyhonit péro, Gabovi ke štěstí stačí modlitby, ale já se nemůžu ani pořádně ožrat."

Kapitán jen mávl rukou, aby už mlčeli a přešel k zasypanému vchodu. Svítidlem přejel masivní balvany. Mezery byly ucpané menším kamením a prachem. Manuálně to vyčistit nešlo. Laserové zbraně na opascích po neznámém pulzu zhasly. Byly zcela bez energie.

„Přístroje jsou nefunkční," konstatoval Ethan vlažným tónem. „Ruční výkop nepřichází v úvahu. Balvany mají desítky tun. Tudy cesta nevede."

„A co ten hlas?" zeptal se Gabriel. Vstal z kleku a oprášil si kolena. „Mluvil o strážci. O oběti. O tíze viny."

„Ten hlas mě nezajímá," odmítl Ethan rázně. „Nevěřím na duchy. Byla to jen stará zvuková nahrávka. Bezpečnostní systém chrámu. Nic více."

„Já nevím, kapitáne," namítl Gabriel a rozhlédl se po temných stěnách. „Ten chrám je starý tisíce let. Vzduch je tu načichlý divnou energií. Cítím ji v kostech."

„Jediné, co cítím já vole, je střelný prach a zkáza," zavrčel Ryan.

Zatímco se dohadovali, Jack stál dál od nich. Vůbec je už nevnímal.

Jack se potácel u paty jednoho z bočních sloupů. Rozhlížel se kolem sebe a tiše si broukal starou námořnickou odrhovačku. U paty sloupu rostl hustý koberec zvláštních hub. Houby světélkovaly jemným zelenkavým světlem. Měly tlusté třeně a zvoncovité klobouky. Byly to přesně ty houby, které jedl mrtvý stařec.

Jack se k nim naklonil. Čichl si.

„Jsou to ty houby," zamumlal si pro sebe. „To je vůně. To není obyčejná prašivka. To voní jako poctivá sladová kaše!"

Jack klekl do prachu a vytáhl z boty dlouhou dýku. Začal houby zběsile odřezávat a házet do kovové helmy, kterou někde našel.

„Co to tam kurva děláš, Jacku?!" zařval Ryan, když si ho všiml. „Ty už zase žereš ty mimozemské houby?!"

Jack se otočil. Oči mu svítily divokým plamenem. Měl špinavé tváře od prachu a rozcuchané vlasy.

„Drž hubu, Mercere!“ houkl Jack. „Tohle vole..., tohle je dar z nebes!“

„Jacku, nesahej na to,“ varoval ho Gabriel a udělal pár kroků k němu. „Ten stařec říkal, že díky nim žil staletí. Ale to neznamená, že se jimi přecpeš! Už jsme je dnes jedli a dodali nám skvělou energii.“

„Energií?!“ zasmál se Jack hrdelním smíchem. „Já potřebuji potlačit chuť na chlast. Můj žaludek strávil technický líh! Můj žaludek je z kalený ocele! V těch houbách je cukr. A kde je cukr, tam je život! Tak mě kurva, nech na pokoji!“

Jack vytáhl z kapsy malý zapalovač a podivnou skleněnou trubičku z havarovaného výsadkového modulu.

„On si chce vypálit kořalku!“ vyprskl Ryan a chytil se za hlavu. „My tady chcípeme, jsme zasypaní v tunelu a tenhle ožrala si v helmě dělá pálenku?! To je neskutečné! V jaký rotě to proboha sloužím?!“

„Geniální nápady vyžadují krizové podmínky, chlapče!“ odsekl Jack.

Začal houby v přilbě drtit rukojetí nože. Vznikala hustá zelená kaše. Pod přilbu položil kousek hořlavé látky a škrtl zapalovačem. Malý plamínek začal ohřívat kovové dno.

Z přilby se okamžitě začala valit hustá, sladce nakyslá pára.

„Jacku, okamžitě toho nech a pomoz nám hledat lebku zkázy!“ zavelel Ethan. Vzal svítidlo a namířil ho na Jacka.

„Kapitáne, pochop to,“ řekl Jack a setřel si z čela pot, „bez paliva v krvi se nehnu z místa. Moje játra vyžadují údržbu.“

Ethan si jen povzdychl. Znal Jacka příliš dlouho. Věděl, že spory s opilcem v této fázi nemají smysl a otočil se zpět ke stěnám chrámu. Světlo svítidla klouzalo po hladkém černém kameni.

Stěny byly pokryté nespočetnými znaky. Nebyly to klasické nápisy. Byla to kombinace matematických rovnic, hvězdných map a neznámých hieroglyfů.

„Stařec mluvil o Křišťálové lebce smrti. Bez ní se brána času neotevře. Musí tu někde být."

„Třeba je zavalena nějakým šutrem," prohodil Ryan otráveně a plivl na zem. „Třeba leží přímo pod tím jeho starým zadkem a my jsme úplně v prdeli."

„Není pod ním," řekl Gabriel. Přistoupil k Ethanovi a sledoval symboly na zdi. „Když ten šutr padal, stařec stál u oltáře. Lebka musí být položená v nějaké schránce ve zdi."

„Tak hledejte!" zavelel Ethan. „Prohledejte každý centimetr téhle místnosti. Výklenky, podstavce, sutiny. Všechno! A pak se posuneme dále."

„Hledat lebku v téhle tmě," brblal Ryan. „To je jak hledat poctivou pannu v přístavním bordelu. Prostě nemožná věc!"

Přesto se Ryan vydal k pravé stěně. Naštvaně kopal do menších kamenů. Rukama šmátral ve tmě podél chladného kamene.

Gabriel přešel k levé straně. Zvedl ze země malou louč, rozsvítil ji od Jackova malého ohýnku a začal zkoumat temný výklenek ve zdi.

„Bože, dej nám znamení," šeptal si Gabriel pro sebe. „Ukaž nám cestu z tohoto temného hrobu. Dej nám sílu přežít."

„Hele, knězi!" zařval na něj Jack od své přilby. „Modli se radši za to, aby tenhle destilát měl alespoň třicet procent!"

„Tvé tělo je chrámem duše, Jacku," odpověděl Gabriel, aniž by se otočil. „A ty ten chrám soustavně zaléváš jedem."

„Můj chrám má skvělou vzduchotechniku a vysokou toleranci!" odsekl Jack.

Z přilby se ozvalo bublání. Štiplavý dým naplnil okolní vzduch. Jack opatrně zachytával první kapky skapávající z improvizovaného chladiče do malé polní láhve. Vzal láhev, podíval se na zelenkavou tekutinu proti světlu a opatrně z ní srkl. Jeho oči se rozšířily. Tvář mu zčervenala. Jack se hlasitě rozkašlal. Z pusu mu vyrazil malý obláček dýmu.

„Svatá matko Boží!" vyprskl Jack a chytil se za krk. „To má sílu jak raketový palivo! To je... to je naprosto dokonalé!"

„Jdi do prdele s tím svým chlastem!" zaječel Ryan z druhého konce sálu. „Já se tady snažím nahmatat nějakou páku nebo výklenek a ty děláš hovno, kvůli nějakému dryáku!"

„To tě sere, co Mercere!" zasmál se již opilý Jack, „protože já mám ráj v láhvi a ty máš hovno!"

„Říkám ti, zavři hubu, nebo ti tu láhev narvu do..."

„To stačilo!" přerušil je Ethanův hlas. Kapitán stál u hlavního oltáře.

Podlaha kolem oltáře byla pokrytá jemným prachem a krystaly. Na oltáři ležel kruhový podstavec. Měl přesně takový tvar, jaký by odpovídal spodní části lidské lebky.

Podstavec byl prázdný.

„Lebka tu stála," řekl Ethan a přejel prstem po čistém kruhu v prachu. „Někdo ji odtud vzal těsně předtím, než se strop zřítil."

„Nebo se při tom otřesu svezla na zem," dodal Gabriel a přistoupil k Ethanovi. Namířil svou louč na podlahu pod oltářem.

Podlaha byla rozpraskaná. Dva masivní kamenné bloky se od sebe odsunuly a vytvořily úzkou, temnou spáru.

„Podívejte se sem," ukázal Gabriel dolů.

Ethan nahlédl do spáry. Svítidlo odhalilo hloubku asi dvou metrů. Na dně trhliny se něco třpytilo. Dělalo to jemné odlesky v modrém a zeleném světle chrámu.

„Lebka je možná tam," zašeptal vzrušeně Ethan.

„Tíha viny padne na vás!" ozval se najednou znovu ten samý tajemný hlas.

Tentokrát byl hlas ještě hlasitější. Stěny chrámu se mírně zachvěly. Ze stropu spadlo několik dalších malých kamínků. Jedna z hub u Jackových nohou sama od sebe vzplanula modrým plamínkem a zhasla.

„Jeden musí zůstat! Jeden musí strážit! Jinak brána otevře cestu do pekla!" Ozvěna se valila sálem jako hrom.

Ryan se zastavil. Přitiskl se ke zdi a podíval se nahoru do tmy.

„Zase ten pošuk!" zařval Ryan do stropu. „Už mě s tím sereš, slyšíš?! Nikdo tady zůstávat nebude! Žádný ze mě strážce nebude! Já si chci už pořádně zašukat! Slyšíš mě, ty stará podzemní hubosračko?!"

Gabriel se rychle pokřižoval. „Předtím říkal něco jiného. Hrozí nám trestem. Pokud neposlechneme řád chrámu, nedopadne to dobře."

„Žádný řád neexistuje," řekl chladně Ethan. Podíval se do spáry pod oltářem. „Existuje jen fyzika, časoprostor a ta lebka. Musíme ji dostat ven."

Jack si podruhé lokl ze své láhve. Jeho chůze už byla značně nejistá. Vytáhl nůž a zamával s ním ve vzduchu směrem k neviditelnému hlasu.

„Pojď si pro mě!“ zakřičel Jack s opileckou kuráží. „Pojď si pro mě, ty hlasitá potvoro! Já tě naučím pít pořádný houbový odvar! Uvidíš, že se ti z toho rozskočí ta tvoje nehmotná palice!“

„Jacku, buď zticha a pojď sem,“ zavolal na něj Ethan. „Musíme zvednout tenhle blok podlahy. Lebka leží asi dole.“

„Jasně, kapitáne!“ zvolal Jack a s úsměvem se potácel k oltáři. „Rozkaz je rozkaz! Zachráníme lebku, zachráníme vesmír a pak se všichni ožereme!“

Ryan přišel z druhé strany. Pořád se naštvaně rozhlížel po temných koutech chrámu.

„Jestli nás tenhle krám hodí někam, kde nebudou ženský,“ zavrčel Ryan a opřel se o oltář, „tak přísahám Bohu i ďáblu, že tě, Ethane, osobně uškrtím.“

„Soustřeď se, Ryane,“ odpověděl Ethan bez zájmu o jeho hrozby. „Gabi, podrž světlo. Jacku, chytni ten levý okraj. Ryane, zaber na pravým. Na tři.“

Čtyři muži se naklonili nad kamennou spáru. Zabrali, ale s tunovým blokem nepohnuli. Tma v chrámu jakoby ještě více vzrostla. Světelný kužel svítidla začal slabě blikat.

Modré symboly na zdi začaly pulzovat v pravidelném rytmu – přesně jako lidské srdce.

„Tuk. Tuk. Tuk.“

Tajemná síla chrámu čekala na jejich další krok. Mušketýři však byli odhodlaní ignorovat všechna varování. Cesta zpět na Zemi byla to jediné, na čem jim v té chvíli záleželo.

Třetí kapitola

Kamenná spára pod oltářem vydala tichý, skřípavý zvuk. Blok se však ani nepohnul. Zůstal pevně zaklesnutý v podlaze, jako by byl součástí chrámu od samého počátku. Kolem jeho okrajů se začal usazovat jemný prach, který se při každém nepatrném zachvění kamene zvedal do vzduchu a pomalu klesal zpět na popraskané dlaždice.

Okolní tma byla čím dál hustší. Nešlo už jen o nepřítomnost světla. Zdálo se, že temnota získává vlastní váhu a postupuje prostorem od vzdálených koutů chrámu směrem k oltáři. Vzduch uvnitř zteplal natolik, že se na kamenech začala srážet vlhkost. Pach spálené síry se mísil s prachem a zkaženým kvasem. Každý nádech dráždil hrdlo a zanechával na jazyku hořkou pachuť.

Modré znaky na stěnách zhasínaly a znovu se rozsvěcovaly. Jejich světlo už nebylo pravidelné. Jednotlivé symboly pohasínaly v různých intervalech a chrám se tak na okamžik ocital téměř v úplné tmě, než se další řada znaků znovu rozzářila. Připomínalo to pomalé dýchání obřího spícího tvora ukrytého hluboko pod zemí.

S každým zábleskem modrého světla se odhalovaly další detaily okolí. Na stěnách se objevovaly dlouhé praskliny, které předtím nebyly vidět. Některé vedly až ke stropu, jiné mizely za kamennými deskami. Mezi spárami se držela černá hmota připomínající zaschlou pryskyřici. Na několika místech se leskla, jako by byla stále vlhká.

Podlaha se nepatrně zachvěla.

Prach se zvedl z dlaždic a několik drobných kamínků se odkutálelo ze schodů před oltářem. Otřes trval sotva několik vteřin, přesto po něm v chrámu zůstalo zvláštní napětí. Ticho už nepůsobilo prázdně. Bylo naplněné očekáváním něčeho, co se mělo každým okamžikem probudit.

Zpod oltáře pronikl další zvuk. Tentokrát hlubší a pomalejší. Připomínal vzdálené dunění hromu, jenže nepřicházel zvenčí. Ozýval se přímo z kamene pod nohama.

Modré znaky se náhle rozzářily všechny najednou.

Na okamžik zalily chrám studeným světlem. Uprostřed oltáře se objevila tenká modrá linie, která vedla od jeho vrcholu až k podlaze. Postupně se rozšiřovala a kopírovala starou spáru mezi kameny. Světlo pronikalo stále hlouběji do prasklin a kreslilo na podlaze síť tenkých čar.

Pak všechno zhaslo.

Tma se vrátila ještě hustší než předtím.

A pod oltářem se ozvalo pomalé, pravidelné bušení.

Jack stál u oltáře a nekontrolovatelně se kýval. V ruce stále svíral svou polní láhev. Tváře měl rudé. Oči mu divoce skákaly ze strany na stranu. Výpary z houbového odvaru udělaly své. Jeho mozek zaplavila vlna halucinací.

„Vidíte je?!“ vykřikl najednou a ukazoval prstem do prázdného prostoru nad jejich hlavami.

„Co zase vidíš, ty ožralá gumo?“ zavrčel Ryan. Utřel si pot z čela. Rukáv měl černý od sazí.

„Oni létají!“ jásal Jack. Zasmál se vysokým, šíleným hlasem. „Růžové lebky! Stovky růžových lebek! A mají křidélka! Malá, roztomilá, chlupatá křidélka!“

„Jacku, vzpamatuj se,“ řekl přísně Ethan. Chytil ho za rameno. „Nic tam není. Je tu jen tma a suť.“

„Ale jsou tam, kapitáne!“ trval na svém Jack. Pokusil se mávnout rukou po vzduchu. Málem při tom ztratil rovnováhu a upadl na zem. „Jedna mi právě sedla na nos! Je krásná. Růžová, průhledná a svítí jako pouliční lampa v Dublinu!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Mušketýři V: Templáři**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.